Sygn. akt **OS 10/26**

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (…) r.

w składzie:

Przewodniczący: **r.pr. Zofia Filipek-Kraczek**
Sędziowie: **r.pr. Bożena Bielecka-** sprawozdawca
r.pr. Magdalena Gnutek-Jedenak

Protokolant: Agnieszka Kuchciak

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu (…) r. sprawy ze skargi (…) na postępowanie r.pr. (…) na skutek odwołania z dnia (…) r. (data wpływu) od postanowienia Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…) r., sygn. akt RD (…) o odmowie wszczęcia dochodzenia wraz z wnioskiem o udzielenie ostrzeżenia dziekańskiego

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 w zw. art. 438 pkt 3 w zw. z art. 297 § 1 pkt 1, 4 i 5 Kodeksu postępowania karnego (tj. Dz. U. z 2026 r., poz. 490) oraz art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2024 r., poz. 499 ze zm.) uchylić w całości zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…) r., sygn. akt RD (…) o odmowie wszczęcia dochodzenia wraz z wnioskiem o udzielenie ostrzeżenia dziekańskiego i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania.

Przewodniczący: Członkowie:

…… …… ……
r.pr. Zofia Filipek-Kraczek r.pr. Bożena Bielecka r.pr. Magdalena Gnutek-Jedenak

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia (…) r. sygn. akt: RD- (…), Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, postanowił odmówić wszczęcia dochodzenia w sprawie ze skargi wniesionej przez (…) na radcę prawnego (…), wobec stwierdzenia, że

czyn nie zawiera znamion przewinienia dyscyplinarnego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.
Po uprawomocnieniu się postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, postanowił wystąpić do Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z wnioskiem o udzielenie radcy prawnemu (…) ostrzeżenia w trybie art. 66 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych.

Na powyższe postanowienie Skarżący - (…), złożył odwołanie do Okręgowego Sądu Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (data wpływu (…)r.). Skarżący nie zgadza się z postanowieniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie oraz zawartą w nim oceną, iż zestawienie dokumentów niniejszego postępowania pozwala przyjąć, że wystarczającą formą reakcji na przewinienie dyscyplinarne będzie udzielenie ostrzeżenia o którym mowa w art. 66 ustawy o radcach prawnych".

Według Skarżącego za bezpodstawne i nieuzasadnione należy uznać insynuacje wskazywane przez radcę prawnego (…), powielane przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego: „jakoby nadużywanie instrumentów prawnych przez osoby osadzone dla samego procedowania się z organem, w sytuacji braku argumentów prawnych, pozbawione jest racjonalności i zasadności".

Ponadto, w okolicznościach niniejszej sprawy za nietrafione i bezpodstawne należy również uznać według Skarżącego, twierdzenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, iż: „Trzeba też mieć na uwadze, że składanie przez radcę prawnego (…) kolejnych i kolejnych skarg niemających podstaw faktycznych i prawnych (bezzasadnych skarg) jawiłoby się z możliwością przypisania mu zachowań polegających na nadużyciu prawa i wiązałoby się to ewentualnie z jego odpowiedzialnością dyscyplinarną„.

Skarżący podkreślił również bezkrytyczną postawę obwinionego radcy prawnego (…), mając na uwadze fakt, że brak jakiejkolwiek aktywności radcy prawnego (…), skutkowało realnym naruszeniem prawa strony postępowania, w tym prawa do sądu (art. 45 Konstytucji) oraz prawa do dwuinstancyjności postępowania (art. 78 Konstytucji RP).

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Lublinie, ustalił co następuje:

W dniu (…)r. wpłynęła skarga (…) na radcę prawnego (…) wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Okręgową Izbę Radców Prawnych w Lublinie pod numerem (…), dotyczyła nienależytego wykonywania czynności zawodowych podczas występowania w charakterze pełnomocnika z urzędu (…) w sprawie toczącej się przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w (…), (…), sygn. akt (…), co zgodnie z treścią skargi oraz odwołania (…) polegało na:

1. Niepoinformowaniu Skarżącego przez radcę prawnego (…) o fakcie jego ustanowienia jako pełnomocnika z urzędu,
2. Nienależytym informowaniu Skarżącego o wyniku sprawy, w tym niepoinformowaniu we właściwym terminie o wydanym przez sąd wyroku z dnia (…)r., sygn. akt (…),
3. Nie podjęciu czynności wymaganych od pełnomocnika procesowego w celu umożliwienia klientowi podjęcia świadomej decyzji o wniesieniu środka odwoławczego od niekorzystnego dla niego rozstrzygnięcia i jego ewentualnego wniesienia tj. niezłożenie wniosku o uzasadnienie wyroku z dnia z dnia (…)r., sygn. akt (…).

W dniu (…)r., sygn. akt RD-(…), Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wydał postanowienie w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia w sprawie radcy prawnego (…) z uwagi, na fakt znikomej społecznej szkodliwości wskazanych w skardze zachowania radcy prawnego, tj. na podstawie art.17 § 1 pkt.3 k.p.k. w zw. z art. 741 pkt 1) ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2024 r. poz. 499 t.j.).

Dnia (…) r. do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęło odwołanie (…) od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…)r., sygn. akt RD-(…), w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia w sprawie radcy prawnego (…) z uwagi, na fakt znikomej społecznej szkodliwości wskazanych w skardze zachowania radcy prawnego, tj. na podstawie art.17 § 1 pkt.3 k.p.k. w zw. z art. 741 pkt 1) ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2024 r. poz. 499 t.j.).

W dniu (…)r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wydał postanowienie w którym uchylił w całości zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia (…) r., sygn. akt RD-(…) i przekazał Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie sprawę do ponownego rozpoznania.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że radca prawny mógł dopuścić się popełnienia czynów naruszających podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego określone w art. 6, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 i ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego ogłoszonego Uchwałą Nr 884/XI/2023 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 7 lutego 2023 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego („KERP") w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

Zgodnie z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego Radca Prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. Jednocześnie art. 12 pkt. 1 kodeksu radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniający profesjonalny charakter działania.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, iż radca prawny (…) nie podejmował żadnych prób poinformowania swojego

mocodawcy o przebiegu sprawy lub wypełnienia chociażby podstawowego obowiązku jakim jest przedstawienie swojej osoby jako pełnomocnika procesowego. Natomiast z uwagi na ochronę podstawowych praw podmiotowych odwołującego się oraz gwarancji procesowych jakimi są prawo do sądu czy dwuinstancyjność postępowania, niekwestionowanym obowiązkiem było poinformowanie o treści wyroku oraz o możliwości złożenia środka zaskarżenia bądź jego bezpodstawności.
Mając powyższe na uwadze, według Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, postępowanie przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego powinno zostać ponownie przeprowadzone w celu szczegółowego wyjaśnienia wskazanych okoliczności.
Postanowieniem z dnia (…) r. sygn. akt: RD-(…), Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, postanowił odmówić wszczęcia dochodzenia w sprawie ze skargi wniesionej przez (…) na radcę prawnego (…), wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion przewinienia dyscyplinarnego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.
Po uprawomocnieniu się postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, postanowił wystąpić do Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z wnioskiem o udzielenie radcy prawnemu (…) ostrzeżenia w trybie art. 66 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych .

Według Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, zachowanie radcy prawnego – w przedmiotowej sprawie w danym stanie faktycznym – naruszyło powołane przez Skarżącego uregulowania Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zakresie braku powiadomienia Skarżącego o wyznaczeniu pełnomocnika z urzędu oraz niezłożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Jednakże, w ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, zestawienie dokumentów niniejszego postępowania oraz w oparciu o linię orzeczniczą, m.in. Uchwała SN z dnia 21 września 2000 r., sygn. akt III CZP 14/00 oraz wyrok SA w Warszawie z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt VI ACa 263/15 pozwalają przyjąć, iż wystarczającą formą reakcji na przewinienie dyscyplinarne będzie udzielenie ostrzeżenia, o którym mowa w art. 66 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych. Powołany przepis daje możliwość „pozadyscyplinarnego" załatwienia sprawy, tj. bez konieczności występowania do Sądu Dyscyplinarnego z wnioskiem o ukaranie, który w ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie były w niniejszej sprawie, nadmierną „sankcją" wobec radcy prawnego (…).

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Lublinie, ustalił co następuje:

W świetle opisanego stanu faktycznego w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego ustalenia poczynione przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w dotychczas prowadzonym postępowaniu należy uznać za niewystarczające.

Odpowiedzialność dyscyplinarną radców prawnych regulują przepisy ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych . W myśl art. 64. ust. 1 ustawy o radcach prawnych, radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Zgodnie z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, ogłoszonego Uchwałą Nr 884/XI/2023 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 7 lutego 2023 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego („KERP") radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. Zgodnie z art 12 ust. 1 KERP radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania.
Natomiast zgodnie z art. 44 KERP radca prawny obowiązany jest informować klienta o przebiegu sprawy i jej wyniku w sposób z nim uzgodniony, w szczególności o skutkach podejmowanych czynności procesowych, chyba że klient wyrazi zgodę na odstąpienie od tego obowiązku. Radca prawny obowiązany jest przedstawić klientowi informację o bezzasadności lub niecelowości wnoszenia środka odwoławczego od orzeczenia kończącego sprawę w danej instancji, chyba że przepisy prawa stanowią inaczej.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, popiera w całości ustalenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zawarte w uzasadnieniu postanowienia z dnia (…)r., którym uchylił w całości zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z (…)r.
Ustalenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zawarte w postanowieniu z dnia (…)r. o odmowie wszczęcia dochodzenia, nie spełniają zaleceń zawartych w cytowanym uzasadnieniu postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z dnia (…)r.
Według Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przeprowadzona analiza przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, jest powierzchowna, niepełna, oparta tylko i wyłącznie na wyjaśnieniach radcy prawnego (…).
Analizując postawę radcy prawnego (…), nie sposób zgodzić się z tezą przyjętą przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, że według Niego zachowanie radcy prawnego stanowi czyn o znikomym stopniu społecznej szkodliwości. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zauważa, że od radcy prawnego świadczącego pomoc prawną, wymagana jest sumienność i najwyższa staranność , jakiej oczekuje się od profesjonalisty. Utrwalona linia orzecznictwa sądowego oraz wypowiedzi doktryny pozwalają przyjąć, że zawodowy charakter działalność radcy prawnego oznacza podwyższony zakres wymagań, co pozostaje uzasadnione zarówno doświadczeniem profesjonalisty, uzyskanymi przez niego kwalifikacjami, jak i posiadaną przez niego fachową, specjalistyczną wiedzą.
Wiedza prawnicza, doświadczenie zawodowe oraz udzielone przez mocodawcę pełnomocnictwo nakładają na radcę prawnego obowiązek dołożenia najwyższych starań w zakresie zastępstwa procesowego, co zwłaszcza obliguję radcę prawnego do dbałości o dokonywanie czynności procesowych.

Radca prawny powinien również uczynić zadość obowiązkowi rzetelnego informowania o przebiegu i wyniku sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki i w sposób uzgodniony lub przyjęty z mocodawcą. W orzecznictwie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych utrwalone jest stanowisko, że zawinione zaniechanie radcy prawnego, których konsekwencją jest pozbawienie mocodawcy wniesienia środka zaskarżenia należy ocenić jako brak należytej staranności w wykonywaniu czynności zawodowych (orzeczenie WSD z dnia 7 maja 2014r, sygn. Akt WO 98/13). Podobnie Wyższy Sąd Dyscyplinarny przyjmuje, że unikanie kontaktów z klientem należy ocenić jako szczególnie naganny sposób wykonywania zawodu radcy prawnego (orzeczenie WSD z dnia 22 stycznia 2014 sygn. Akt WO 81 /13).
Podkreślenia wymaga fakt, co słusznie już zauważył Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w uzasadnieniu postanowienia z dnia (…)r., iż radca prawny (…) nie podejmował żadnych prób poinformowania (…) o przebiegu sprawy, którą prowadził jako jego pełnomocnik. W szczególności, według Sądu Dyscyplinarnego radca prawny (…) nie wypełnił podstawowych obowiązków należących do pełnomocnika z urzędu. Brak jakiejkolwiek aktywności radcy prawnego skutkował realnym naruszeniem praw strony postępowania, w tym prawa do sądu (art. 45 Konstytucji RP) oraz prawa do dwuinstancyjności postępowania (art. 78 Konstytucji RP)".
Pełnomocnik dbający w sposób należyty o interes swojego mocodawcy winien w pierwszej kolejności po otrzymaniu informacji o jego ustanowieniu podjąć próbę skontaktowania się ze swoim mocodawcą, czego radca prawny (…) nie uczynił.
Okręgowy Sąd Dyscypliny podnosi, iż zawód radcy prawnego jest zawodem zaufania publicznego (art. 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). W wyroku z dnia 18 lutego 2004r. (sygn. P21/02), Trybunał Konstytucyjny uznał, że zawody zaufania publicznego wykonywane są zgodnie z ich konstytucyjnym określeniem - w sposób społecznie aprobowany, o ile ich wykonywaniu towarzyszy realne "zaufanie publiczne". Na zaufanie to składa się szereg czynników min. przekonanie o zachowaniu przez wykonującego ten zawód dobrej woli, właściwych motywacji, należytej staranności zawodowej, dlatego też prowadzone postępowanie wyjaśniające przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego powinno zmierzać do wyjaśnienia wszelkich wątpliwości co do zachowania radcy prawnego
Ubocznie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zauważa, iż Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, w sentencji swojego postanowienia z dnia (…)r. (sygn. akt RD -(…)) postanawia odmówić wszczęcia dochodzenia w sprawie wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion przewinienia dyscyplinarnego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k**.** (który dotyczy znikomego stopnia szkodliwości czynu) w zw. z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. Po uprawomocnieniu się postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie wystąpić do Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z wnioskiem o udzielenie radcy prawnemu (…) ostrzeżenia w trybie art. 66 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych.
W uzasadnieniu Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, konkluduje, iż : „Zdaniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, zachowanie radcy prawnego – w przedmiotowej sprawie o danym stanie faktycznym – naruszyło powołane przez skarżącego uregulowania Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zakresie braku powiadomienia skarżącego o wyznaczeniu pełnomocnika z urzędu oraz niezłożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego" .

Zgodnie z art. 66 ustawy o radcach prawnych, jeżeli przewinienie dyscyplinarne jest mniejszej wagi albo w świetle okoliczności sprawy będzie to wystarczającym środkiem dyscyplinującym radcę prawnego lub aplikanta radcowskiego bez potrzeby wymierzenia kary dyscyplinarnej, dziekan rady okręgowej izby radców prawnych, na wniosek rzecznika dyscyplinarnego, może poprzestać na udzieleniu ostrzeżenia radcy prawnemu lub aplikantowi radcowskiemu. Rzecznik dyscyplinarny może wystąpić z wnioskiem po uprawomocnieniu się postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego albo o umorzeniu tego postępowania.

Należy zauważyć, iż ostrzeżenie dziekańskie jest samodzielnym środkiem odpowiedzialności dyscyplinarnej i może być stosowane gdy przewinienie dyscyplinarne zaistniało, a tylko jego mniejsza waga lub okoliczności sprawy uzasadniają, że ostrzeżenie będzie wystarczającym środkiem dyscyplinującym radcę prawnego i wymaga uprzedniego ustalenia przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, że radca prawny dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego. W postanowieniu z dnia (…)r. o odmowie wszczęci dochodzenia wraz z wnioskiem o udzielenie ostrzeżenia dziekańskiego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w sentencji postanowienia stwierdza ,że czynu nie popełniono , podając jednocześnie za podstawę art. 17 pkt. 3 kodeksu postępowania karnego (odmowa wszczęcia dochodzenia z powodu znikomej szkodliwości czynu).

W doktrynie utrwalony jest pogląd: „gdyby [...] czyn wypełniający [...] znamiona nie był przewinieniem dyscyplinarnym z powodu znikomości czy wręcz całkowitego braku szkodliwości społecznej [...], to nie byłoby też zasadne stosowanie jakichkolwiek środków o charakterze represyjnym, nawet tak stosunkowo łagodnych jak ostrzeżenie dziekana. „. Jeśli nie będzie przewinienia dyscyplinarnego, to dziekan nie będzie mógł [...] udzielić upomnienia/ostrzeżenia w reakcji na przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi. Z kolei jeśli niemożliwe jest pociągnięcie do odpowiedzialności dyscyplinarnej, to niemożliwe jest też zastosowanie upomnienia/ostrzeżenia jako najłagodniejszego środka tej odpowiedzialności. (Giętkowski Radosław, Ocena ostatnich zmian ustawowych w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej adwokatów, radców prawnych i notariuszy GSP 2016/2/137-148 - artykuł/ notka bibliograficzna).

Ponadto, zgodnie z Wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2025r. II ZOW 27/23 :
„Ustawodawca wprawdzie nie zdefiniował legalnej definicji pojęcia przewinienia dyscyplinarnego mniejszej wagi, jednakże w judykaturze przyjmuje się, iż „przypadek mniejszej wagi jest postacią czynu o znamionach przestępstwa typu podstawowego, charakteryzującą się tylko przewagą elementów łagodzących o charakterze przedmiotowo-podmiotowym”, przy czym zasadnicze dla powyższego przyjęcia jest rozważenie okoliczności podmiotowo-przedmiotowych czynu. Przeprowadzona w tym przedmiocie analiza winna natomiast przekonywać o zmniejszonej szkodliwości społecznej oraz szkodliwości dla służby przypisanego czynu, „ale nie do granic znikomości” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 20 listopada 2015 roku, sygn. SNO 72/15, Lex nr 1932148). O tym, że czyn stanowi wypadek mniejszej wagi, decydują zarówno elementy przedmiotowe, jak i

elementy podmiotowe, z jednoczesnym zaznaczeniem, że wśród nich w szczególności te elementy, które bierze się pod uwagę przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu.
Wypadek mniejszej wagi jest zatem pochodną stopnia bezprawia, stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy. O przyjęciu przypadku mniejszej wagi nie stanowią natomiast elementy podmiotowe, tj. osobowość obwinionego, jego opinia, zachowanie się przed i po popełnieniu czynu, czy inne okoliczności mające wpływ na wymiar kary, niezwiązane z czynem, ale elementy przedmiotowe, takie jak rodzaj, charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności jego popełnienia, zamiar i motywacja sprawcy, jak również waga naruszonych obowiązków (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 września 2002 r., SNO 24/02; z dnia 24 czerwca 2003 r., SNO 34/03, z dnia 8 października 2008 r., SNO 75/08). „

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest niepełny, toteż zarzuty Skarżącego skierowane do wydanego postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (…) r. o odmowie wszczęcia dochodzenia wraz z wnioskiem o udzielenie ostrzeżenia dziekańskiego, zasługują na uwzględnienie.

Ponowna analiza materiału dowodowego powinna uwzględniać zarówno okoliczności konkretnej sprawy, jak i standardy wykonywania zawodu radcy prawnego wynikające z Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz ustawy o radcach prawnych. W szczególności, Zastępca Rzecznik Dyscyplinarnego powinien ponownie dokonać kompleksowej oceny postawy radcy prawnego (…) mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy, przedstawione powyżej stanowisko Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby radców Prawnych oraz doktryny. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego powinien ponownie przeanalizować, jak postawa radcy prawnego, jako profesjonalisty wpłynęła na realizację prawa Skarżącego do sądu oraz rzetelnego procesu.
Niniejsze postanowienie nie przesądza sposobu przyszłego rozstrzygnięcia, bowiem ponowne rozstrzygnięcie sprawy jest zależne od wyników uzupełniającego postępowania dowodowego, jakie powinien przeprowadzić Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego.

Mając powyższe na uwadze, postępowanie przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego powinno zostać ponownie przeprowadzone w celu szczegółowego wyjaśnienia wskazanych okoliczności.

Pouczenie

Zgodnie z art. 426 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74^1 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2024 r. poz. 499 t.j.) postanowienie jest prawomocne i od niniejszego postanowienia nie służy prawo wniesienia odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych.

……	……	……
Zofia Filipek-Kraczek	Bożena Bielecka	Magdalena Gnutek- Jedenak